

LARIOSAURO

Mami i tati, s ljubavlju

Okupljanje je bilo zakazano za sredu, na Trgu Kairoli, koji je bio udaljen svega nekoliko stanica vožnje metroom od glavne trgovačke ulice Milana – čuvene Buenos Ajres zone, sa prodavnicama brendirane robe i prolećnim jagodama, upakovanim u mirise alpskih snegova, koje su migranti prodavali direktno s kamioneta, na gotovo svakom ćošku. Celodnevni izlet na čuveno lombardijsko jezero bio je organizovan tako da se mešovita grupa turista iz Evrope, Amerike i Azije, nakon jednočasovne vožnje auto-stradom s drvoredom tek zasađenih čempresa duž puta, zajedno s profesionalnim italijanskim vodičem, iskrcala na Pjaci del Duomo, pored zgrade gradskog teatra, a preko puta gotske katedrale s visećim skulpturama od kamena i dvorištem gde se okupljala omladina, ispod velikog sata.

Nakon kratkog obilaska luke i dokova grada, koji su bili opasani zaštitnom ogradom i rascvetalim krošnjama drveća izniklog oko retkih hotela ili male železničke stanice naspram jezera, grupa se uputila ka žičari Brunate, na delu keja sa zidinama, odakle su se, kroz vrbovo granje, nazirale vile starih aristokratskih porodica. Dan je bio maglovit i svež, s nagoveštajem kiše i jačeg vetra koji se s planina spuštao do tamne jezerske vode. Retki zraci sunca zaustavljali su se na spomeniku podignutom u čast Volti, koji je istrčavao iz ogledalne površine, poput strujnog kola nepravilnog oblika, belasajući se u vizijama posmatrača. Jer ti zraci su bili u pokretu; prostirali su se od opservatorije, visoko na brdu, preko ekscentrične skulpture u jezeru, sve do muzeja ovalnog oblika, kojim se završavao trag zamišljene svetlosti, vezan za savremenu metalnu instalaciju, podignutu nasred vode.

Poput obrisa mitskog Narcisa, jezerske struje su ustalasale lik korpulentnog transvestita, koji se isprva pridružio grupi stavši na čelo kolone, potom se priključio šetnji obodom jezera i vožnji crvenom uspinjačom. Bio je to dugokosi muškarac, obučen u cvetnu haljinicu, tamne baletanke, s tašnom duginih boja, koju je ljupko nosio o ramenu. Imao je izražene mišice i listove na nogama, kao i povećata stopala, kretao se nervozno, povremeno nameštajući šiške koje su mu padale na visoko i delimično izbrijano čelo. Nos je bio povijen i napuderisan, usta sitna, boje mlade višnje. Pogled je odavao umor. Turistička grupa ga je prihvatila kao *lady*, mada pomalo ravnodušno, tako da se ubrzo torbica uklopila u metež oko zauzimanja mesta u kupeima malene žičare. Vožnja je trajala desetak minuta; klizeći šinama uzbrdo, smenjivali su se prizori šiblja, beličastih letnjikovaca u daljinama, grafita intenzivnog kolorita, ispisanih po kamenitim zidovima porodičnih kuća, koje su naseljavali starosedeoci jezera.

– Hladno je ovde, a nisam ponela jaknu iz autobusa... Nadam se da nećemo ostati dugo – mrmljala je sebi u bradu, vadeći iz torbice bezbojni sjaj za usne.

– Nemamo sreće s vremenom – odgovorio je glas savršenim britanskim akcentom, ras-terujući magličasta isparenja u kupeu.

– Fotografije će biti mutne, šteta – dobacila je sredovečna gospođa, sa maramom obmotanom oko glave u arapskom maniru.

Kada se žičara zaustavila na poslednjoj stanici, na samom vrhu brda, magla je dosegla do najudaljenijeg krajička jezera, zaklanjajući vidik razočaranim posetiocima. Poneko drvo je izvirivalo iz sumaglice, uokvirujući prikrivene obode jezera. Suvenirnica sa turističkim mapama, figurinama reptila i keramičkim šoljama, jastučićima od svile i kafeterijom s bočne strane, bila je zatvorena. Iz kamenitog izvora, a u blizini nekadašnjeg restorana, žuborila je planinska voda; tu više nije bilo nikoga. Silueta s torbicom duginih boja duboko je uzdahnula, otpustivši svoju *Animu* niz strmine i napuštene vile s engleskim vrtovima. Povratak žičarom bio je praćen jakim udarima vetra i škljocanjem foto-aparata u kabinama. Ponegde se služio i šampanjac.

Po izlasku iz kupea žičare, nastavili su obalom, posmatrajući ukrasno šiblje čije je grane vitlao vetar, zajedno sa sitnim laticama. Uskoro je trebalo da pristigne i brod u luku, koji bi ukrao turiste na uobičajeno razgledanje naseobina iz vizure jezera.

– Ako smem da primetim – komentarisala je glasno Britanka s elegantnim šeširo – ovo jezero ima dva kraka – severni i južni, i podignute „ruke“, kao da je reč o plesačici u zanosu.

– Nisam do sada, priznajem, imao takvu asocijaciju – nezainteresovano je odgovorio vodič, deleći brodske karte putnicima.

– Insistiram da pogledate malo bolje – šaljivo je dobacila druga saputnica, mašući ispresavijanom mapom jezera, dok su se ostali iz grupe već ukrcavali na palubu malenog kruzera.

– Vila Versače, jedva čekam, poludeću od uzbuđenja – poluglasno je prokomentarisao leptirasti transvestit, cupkajući u mestu.

Posada je bila propisno uniformisana, barmeni su nosili oranž košulje i asimetrične crne kecelje, obigravali su vešto oko drvenih klupa, raspoređenih u četvorougaoone garniture priljubljene uz visoke brodske prozore, u koje je udarala ustalasana voda. Britanski putnički kružok smestio se na levoj strani restorana, bio je tu i gost s velikom mašnom, koji je usred žamora i brujanja motora zbunjeno žmirkao dugim, umetnim trepavicama. I dalje je uporno nameštao šiške, poigravajući se lančićem oko vrata. Torbicu je odložio na drvenu klupu, kako bi neometano srkutao topli kapučino. Obilazak jezera trajao je oko sat vremena; brodić je pristajao u luke malenih gradova duž obale, primajući i obične putnike i turiste na palubu. Ruta je bila skraćena u odnosu na letnju sezonu, i nije obuhvatala popularni Belađo. Mnogi su bili razočarani. Uprkos tome, vodič je naširoko i smireno objašnjavao kako se rentiraju stare vile, zatim, koje poznate ličnosti provode slobodno vreme na jezeru, zbog čega su vodeni putevi pristupačniji za dolazak elite, a u odnosu na kopneni saobraćaj, čije su umetničke kolekcije najbogatije na jezeru, kako izgleda starački dom u šumovitom priobalju.

– Možete li nam nešto reći o čudovištu iz ovih voda – dobacila je vodiču vitka Holanđanka, neprijatne boje glasa i povišenim tonalitetom, koji je zvučao još piskavije, nadjačavajući huk talasa što su preteći udarali o prozore barke.

Transvestit u haljini s bogatim karnerima samo je odmahnuo rukom, iznova nameštajući šiške. Pokušavao je da započne konverzaciju s ostalima u grupi, na temu visoke mode i opere, kojima je bio opsednut.

– Preksinoć je u Skali bilo božanstveno – najzad sam pažljivo odslušala čitavu rolu sopranistkinje, izvođenje je realizovano besprekorno, neponovljiv doživljaj, fantastično!

– Zaista volite operu? – usledio je nategnuti nastavak konverzacije u kojoj su učestvovala još dve Britanke – majka i ćerka u iscepanim farmericama.

– O da, naročito Verdija, i to onu najpoznatiju fazu, pošto je doživeo tragediju, i vratio se komponovanju. Možda ova sopranistkinja i nije *diva del mondo*, kao nekadašnja Pasta, ali je vredelo slušati je. Bila sam u loži, na drugoj galeriji desno. Ispao mi je dvogled usred ljubavne scene, oh! Sve je bilo tako slatko i uzbudljivo!

– I šta kažete – doputovali ste specijalno iz Londona da biste pratili predstave u Skali?

Popravivši šiške, koje su mu padale u oči, kolos u baletankama je samo potvrdno klimnuo glavom. Očigledno da nije imao koncentraciju za nastavak razgovora. Činilo se kao da je, povremeno, zapadao u probleme tokom komunikacije, što je verovatno kompenzovao prisilnim pokretima zatezanja mašne na grudima ili uklanjanjem pramenova kose s lica. Delovao je zbunjeno u toj meri da je počinjao da liči na operске dinosauruse prošlih vremena koji su gubeći glas padali s konja i dramatično umirali kako u životu, tako i na sceni. Za to vreme brod se kretao od pristaništa do narednog doka, ploveći skoro uz samu obalu, kako bi turisti mogli da osmatraju starinske vile sa stepeništima što se spuštaju u vodu, staklenike, tornjeve crkava, ispražnjene bazene i poneku od retkih vrsta ptica što su se gnezdile samo u ovim krajevima.

– Otkako je, neposredno posle Drugog svetskog rata – nastavljao je vodič izlaganje putem broskog razglasa – prvi put uočeno čudovište nalik praistorijskom reptilu s glavom krokodila, slična pojava je opažena u jezerskim dubinama svega nekoliko puta. Poslednji znaci njegovog prisustva ubeleženi su u hroniku jezera 2003. godine.

Povratak u grad bio je obeležen kišnim kapima koje su dobovale po krovovima usidrenih jahti. U istom ritmu, travestit s nestašnim šiškama prevrtao je jezik među zubima, vidno pospan i umoran od neprospavane noći, koju je zasigurno proveo ili u operskoj loži ili u nekom od milanskih bordela. Ovoga puta odlučio je da se odvoji od grupe i poseti vilu Balbianello s kraja 18. veka, koju je sagradio kardinal Durini. Posebno ga je zanimalo vrt sa skulpturama kojima je vila bila okružena, a gde se, kako je stajalo u luksuznim bedekerima, služio čuveni italijanski sladoled, i to u visokim kristalnim čašama. Prijateljski mahnuvši Britankama, ukrcao se u brodski taksu, otplovivši ka novoj romantičnoj destinaciji. Za sobom je ostavio trag torbice u vazduhu u obliku duge, i diskretni miris parfema.

Poslednji put je viđen kako izuvajući baletanke, s cvetnim kišobranom u ruci, ulazi u hladnu jezersku vodu, odmahujući ribarskim čamcima. A onda se pojavilo „ono“ – uvuklo mu se najpre u usta, a potom ga i sasvim obujmilo i povuklo ka dnu.